

ser, således at der ved konferencenes åbning forelå et fuldstændigt konventionsudkast på ialt 85 artikler.

Resultaterne af konsultationerne blev bekræftet i generalforsamlingens resolution 40/76.

Konferencen blev som besluttet afholdt i Wien fra den 18. februar til den 21. marts 1986. Der deltog delegationer fra 97 stater og Namibia, repræsenteret af Namibia-rådet, samt – med udvidet observatørstatus – 19 internationale organisationer. PLO, ANC og Pan African Congress deltog som observatører.

Det lykkedes i vidt omfang en af præsidenten for konferencen nedsat uformel forhandlingsgruppe at nå frem til konsensusløsninger. Forhandlingsgruppen bestod af fem repræsentanter for hver regionalgruppe, men med adgang for andre særligt interesserede stater og organisationer til at tage ordet. Der var således kun to spørgsmål, som måtte gøres til genstand for afstemning i arbejdskomiteen, nemlig konventionsudkastets afsluttende bestemmelser og artiklerne om bilæggelse af tvister. Begge disse dele af konventionen vedtoges i den form, som især de vestlige lande og internationale organisationer havde virket for. Det vil sige, at organisationerne opnåede adgang til på lige fod med staterne at undertegne konventionen, samt at der blev etableret et tvistbilæggesystem med prøvelse ved Den internationale Domstol af tvister vedrørende folkerettens ufravigelige regler (jus cogens).

I konferencens plenarforsamling blev afsnittet om de afsluttende bestemmelser vedtaget med konsensus, medens bilæggesafsnittet blev vedtaget ved afstemning.

Konventionen i sin helhed blev herefter vedtaget med stemmerne 67 for (vestlige lande m.fl.), 1 imod (Frankrig) og 23 afståelser (østlandene m.fl.). Den franske nej-stemme blev begrundet med, at Frankrig ikke anerkender konceptet om ufravigelige folkeretlige regler (jus cogens).

Konventionen står ifølge art. 84 åben for tiltrædelse af enhver stat, af Namibia som repræsenteret ved De forenede Nationers Namibia-råd, og af enhver international organisation, som er i stand til at indgå traktater. Den træder i kraft 30 dage efter at femogtredive stater har ratificeret eller tiltrådt den. Hidtil har følgende stater deponeret deres ratifikations- eller tiltrædelsesinstrumenter hos De forenede Nationers generalsekretær:

Argentina
Australien
Belgien
Bulgarien
Cypern
Estland
Grækenland
Italien
Liechtenstein
Mexico
Moldova
Schweiz
Senegal
Spanien
Storbritannien
Sverige
Den Tjekkiske Republik
Tyskland
Ungarn
Østrig

II. Danmarks ratifikation.

Danmark undertegnede konventionen om traktatretten mellem stater og internationale organisationer eller mellem disse indbyrdes den 8. juni 1987. Det må anses for ønskeligt, at Danmark ratificerer konventionen i betragtning af, at konventionen supplerer og videreudbygger Wienerkonventionen om traktatretten.

En dansk tiltrædelse af konventionen skønnes ikke at indebære statsfinansielle konsekvenser, ligesom det ikke skønnes at ville indebære konsekvenser for den statslige administration.

I forbindelse med Danmarks ratifikation af konventionen er det hensigten på samme måde som ved Wienerkonventionen om traktatretten at tage et generelt forbehold gående ud på, at over for lande, som tager forbehold – helt eller delvist – med hensyn til bestemmelserne i art. 66 om en tvungen bilæggesprocedure for tvister vedrørende traktaters ugyldighed, ophør m.v., anser Danmark sig ikke for bundet af de bestemmelser i traktaten med hensyn til hvilke den i art. 66 fastlagte bilæggesprocedure ikke vil finde anvendelse som følge af forbehold fra andre landes side. Formålet med et sådant forbehold vil være at afskære andre lande fra at påberåbe sig de i konventionen omhandlede ugyldighedsgrunde over for Danmark, medmindre de er villige til at følge konventionens bestemmelser om bilæggelse af tvi-